

Armağan Kanca

genç gözüyle eczacılık

Lise ikinci sınıfı geride bırakacağım şu günlerde meslekler üzerine araştırma yapmaya da başladım. Yaşamım boyunca yapacağım ve yapmaktan mutluluk duyacağım bir mesleği seçmem gerektiğinin iyice farkındayım. Eczacılık da düşündüğüm meslekler arasında yer alıyor.

Eczacılık denince akla ilk gelen şey nedir? Yanıt: İlaç. Sonra: Hastalık. Kentin değişik yerlerine konuşlandırılmış eczanelerin adlarına bakıyorum, eczacıların adlarını, soyadlarını ve özellikle koydukları adları bir yana bırakırsak, en çok "Sıhhat, Hayat, Ömür, Sağlık, Deva, Derman, Umut" adları öne çıkıyor. Bu adların hepsi de iki şeyi çağırıyor: Biri sağlık, diğeri hastalık.

Bu iki kavram, yaşamın sürekliliği içinde yan yana duruyor. Birbirleriyle o kadar ilintili ki günlük konuşmalarımızda birinden söz ederken diğeri de anmadan geçemiyoruz.

Sağlık: hepimizin istediği ancak elden gittikten sonra değerini anladığımız nimet. Hastalık ise bedenimize gelip yerleşen, istenmeyen misafir. Bazen bedenimizi dinlendirerek ondan kurtulduğumuz oluyorsa da bedenimizin kovulmadan gitmemek gibi bir inatçılığı da var. Böyle olduğu için de karşımıza insanlık tarifii kadar eski bir meslek çıkıyor. Bunun adı "Tıp"tır.

Tıp biliminin konusu; hastalığın tamsunu yapıp tedavisini uygulamaktır. Tanı, bu işin ilk aşamasıdır. Asıl amaç ise

"Tedavi"dir. Bu noktada da aklımıza doğal olarak "Tedavi Yöntemleri" geliyor. En ilkel toplumlarda bile bu yöntemlerin keşfedildiğini biliyoruz. İlk akla gelen de bitkilerden yapılan ilaçlarla tedavidir. Hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geldiğini bilen ve bunu uygulayan kişilere "Otacı" denilmekte ve bu kişiler, o toplumlarda çok saygın bir yer tutmaktadır. Modern tıp biliminin bugünkü gelişmişliğine karşın, halen otacılardan çare umanların olduğu da bir gerçektir.

Hastalıklara neden olan mikropların veya bakterilerin ve bunlara karşı uygulanacak tedavinin keşfi, insanlık tarihi içinde çok uzun bir zaman almıştır. Başka bir deyimle bugünkü tıp biliminin bilgi birikimi binlerce yıllık çabanın ürünüdür. Eczacılık da bu süreç içinde tıp biliminin bir dalı olarak algılanmış ve modern çağlara kadar da öylece gelmiştir. Bir hekimin aynı zamanda eczacı gibi çalışması süreç içinde zorluklar yaratınca, "Eczacılık" başlı başına bir bilim dalı olarak kendi kimliğine kavuşmuştur. Ancak bu gerçekleşme 18. yüzyılda olabilmıştır.

Halk arasında hekim, eczacı, sağlık memuru, fişşire ve ebe "beyaz önlüklüler" olarak algılanıyor. Beyaz renk de onlara çok yakışıyor.

Sağlık denince de onlar akla geliyor, hastalık denince de.

Bir de anneler, çocuklarını beyaz önlüklülerle korkutmasa!

Armağan KANCA
Aydın-Süleyman Demirel
Anadolu Lisesi
2. Sınıf Öğrencisi